

ELŐFIZETÉSI FÜLTÉTELEK.

Vidéken és Léván házhoz küldve:

Egy évre 5 frt — kr.
 Hat hónap 2 frt 50 kr.
 Három hónap 1 frt 25 kr.
 Előfizetési pénzek póstautalvánnyal küldhetők.
 Egyes számok 12 kr. árával kaphatók
 a kiadóhivatalban.

BARS.

HIRDETÉSEK

Négyhasábos petit-sor egyszeri kiadásért 7 kr.
 kétszeriért 6 kr., többszoriért 5 kr. átszámlál.
 Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 krajczár.

A nyiltérben:

minden négyhasábos garmond sor díja 15 kr.
 Velünk összekötésben levő hirdető-irodák, elő-
 fizetők, vagy a gyakori hirdetők tetemes díj
 kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A közíratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 33. sz.) küldendők.

Közíratok vissza nem adandók.

FELELŐS SZERKESZTŐ: HOLLÓ SÁNDOR

Megjelen: hetenként egyszer.

— vasárnap reggel. —

A hirdetések, előfizetések és a reklamáziókat a kiadóhivatalba

(Takaré- és Hitelintézet épület) kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

Világosságot!

Egy régi patriarchális szokás honol Léva városában; az, hogy szent-György napjától szent-Mihály napjáig esténként nyolcz óraker szől meg az estharang; míg szent-Mihálytól-szent-György napjáig hétre harangoznak. Hogy mért van az így, azt ugyan mindnyájan tudják; de hogy mért borul a városra éjjelenként szent-György napjától — szent-Mihály napjáig egyiptomi sötétség, hogy mért épen csak a téli hónapokon pislognak a város nyomoruságát hirdető petróleumlámpák, azt épenséggel senki sem érti?

Minden éjszakán, a melyen a méla hold ki nem dugja ezüst-sugárkoszorúval övezett fejét, hogy rámosolyogjon kikeramitozott, de már vagy tízszer megfoltozott országutunkra, a piac téren ábrándozó pecsenyesütő kalibáinkra, nagyszerű városházunkra s földbeásott kaszárnyáinkra, ama bibliai sötétség borul a városra, a midőn csend és félelem honol az utcákon.

De hát lehet, hogy valaki úgy gondolkodik, hogy minek a keramituthoz lámpás; minek az aszfaltra világosság; A nélkül is kitörheti az ember a nyakát. Legalább nem látja senki. Azonban mi nem vagyunk hívei az ilyen fatalizmusnak s világosságért sóhajtunk minden estén.

Különösen most a színházi szezon alkalmával éri a nagy közönség a világítás hiányát. Minduntalan ki van téve annak, hogy az aszfalt járda lelépőjén a nyelvét harapja el az ember, vagy orra bukik. A Széchenyi-utca zugó fái között az inkák birodalmában képzelet magát az ember. A kis sétatér meg pláne afféle gyengébb idegzetű ember keresztül sem mer menni, mielőtt a végrendeletét meg nem írta volna.

Ez egyiptomi sötétség meggyökere sedett lokálpatriatizmusunknak legnagyobb szegényfoltja. Nyári kerti mulatásaink nem tudnak közönséget von-

zani a sötétség miatt; a szintársulat előadásainak kevés a látogatója; a publikum tart attól, hogy az előadás után nem tud haza botorkálni. Az utazó mint valami unikumot, megcsodálja a fekete sötétben nyugvó várost, ki felett csak a jó Isten virraszt. Nem sokára megérjük, hogy valamelyik utazó könyvet fog írni a legsötétebb Léva városáról.

És ime még ilyen előzmények után sem dereng világosság a városi tanács fejében. Ugyan a téli hónapokban is csak egy pislog az az egyptár lámpa, hogy az ember nem lát mellette tovább az orra hegyénél, de legalább az ember haza talál mellette. Egyelőre annyival is megelégszünk, ha sötét éjszakákon nyáron által is meggyújtják azokat a pislogó mécseket s eloszlatják azt a diskkrét sötétséget, míg egyéb baj nem éri a közönséget.

Világosságot kérünk!

Világosságot utcáinkra! Ha a modern intézményekkel lépést akar tartani a város, akkor első gondját a világításra kell fordítani. Mert lehet az a város akármilyen csinos, akármilyen rendezett, ha kellő világítása nincsen, sohasem lesz az modern város; soha sem fogják annak méltányolni az előnyeit, de mindig csak a hátrányait.

Első teendőnknek kell tehát, hogy ismerjük a város világításának rendezését. Vegye a városi tanács kezébe az ügyet s tegyen javaslatot e tárgyban a közgyűlésnek. Nálunk például igen czélszerűen lehetne a villamos világítást behozni. A villamos gépek hajtására elegendő vizierővel rendelkezünk s a magánházakba bevezetett világítás körülbelül fedezné az előállítás költségeit s így a város egész évi világítása annyiba sem kerülne, mint a mennyi kőolajat fogyaszt el fél éven keresztül. Avagy ha egy részvénytársulat venné kezébe az ügyet, annak számára is kedvező üzleti eredményt biztosíthatna.

Azonban a villamos világításról majd

A két lator közt, sebektől vérezve, —
 S ahogy szelíden int békét nekem,
 Karjaimat buzgón feléje tárva,
 Önkénytelen kél ajkam hő imára!

Ó szent hely, bárcsak maradhattam v. lna
 Tovább is itt, hol üdvösség honol,
 Hol szívünk csupán egekre gondolva,
 A földi bú agyat nem ostromol.
 Emlékedet híven keblembé zárva,
 Önkénytelen kél ajkam hő imára!

Fludorovics Zsigmond.

Czigányszerelem.

Irta: HEVESSI JENŐ.

I.

Az öreg vajda, érezvén közeli végét,
 Ágya elé hivatta legöregebb fiát, a Palit és
 Beesett szemeit annak füstös arcára füg-
 gesztve, így szólt:

— Fiam Palkó. Érzem, hogy az isten
 erősen hívogat. Nem sokáig maradok én már
 köztetek.

— Dehogyan nem, édes apám.

— Hallgass. Ne szakíts félbe, mert el-
 felejttem, amit mondan akarok. Ott van a
 sarokban az én drága kis hegedűm. Az én
 egész büszkeségem, mindenem. Az a mai
 naptól kezdve a tied. Szerezz vele hirt, di-
 csőséget, annak a névnek, amelyet viselsz.
 A jövő esztendőben pedig, ha már össze-
 kuporgattál egy kis vagyont, akkor elveszed
 az alvégi vajdatársam legfiatalabb leányát,
 a Mariczát. Érted, fiu?

más alkalommal fejtjük ki nézeteinket. Ez uttal csupán a közóhajnak véltünk eleget tenni, midőn egy kis világosságot kértünk a városi tanácstól. Utcaink kivilágítása nélkülözhetetlen életfenn-tartási szükséglet; s feltétlenül megkövetelheti a polgárság, hogy az utcákon legalább éjjel éjjenek a lámpák a nyári félévben is.

A házi nevelésről.

(Szülők és szállásadók figyelmébe.)

Irta: FLUDOROVICS ZSIGMOND.

(Folytatás.)

A rendnek két testvére van ugyanazon családból: az engedelmség és fegyelem, mellettük halad mint kísérő mester: a szigor. Szigorúság maga az erő. „A ki szereti gyermekét, figyelmezteti is azt.” A gyermeket korán kell engedelmségre szoktatni, hogy később fejünkre ne nőjön. Szóljunk mind-egyikről.

A növendék szellemi nevelésének alapját képezi az engedelmség. Engedelmeskedni annyit tesz, mint saját akarátunkat más jogos akaratának alárendelni. Különösen áll ez azon engedelmségre nézve, melylyel a növendék szülőinek tartozik. Hiszen a gyermek szülőinek mindenét köszöni s már természetesen hálával tartozik azoknak, melyet csakis feltétlen engedelmség által tanusíthat irántuk. Kant így szól erre nézve: „Kezdetben a gyermeknek vakon kell engedelmeskednie. Egészen természetellenes dolog, hogy a gyermek lármája legyen a vezénylő s az erős engedelmeskedjék a gyengének. A gyermekek elromlanak, ha akaratjokat teljesítjük. A gyermek jellemének egyik szükséges vonása az engedelmség.” (Pädagogik, S. 99—101.)

De azért is szükséges a növendéket engedelmségre szoktatni, hogy az iskolában is érvényesítse azt a növendék. Hogy mennyivel könnyebben boldogul az engedelmes s hogy mennyi bajt és bosszúságot okoz az engedetlen növendék, azt leginkább a nevelő-tanítók tudnák megmondani. Az oly tanuló, aki már egyszer engedelmességet tanu-

sított, a tapasztalás szerint a legkövetkezőben szokott maradni ezen rossz szokásában, mely csakhamar mintegy második természetévé válik. A szülőknek sokkal több eszköz áll rendelkezésükre az engedelmségre való szoktatásban, mint a nevelőknek; kivált mióta a szigorúbb büntetések alkalmazása csak a legtrikább esetekben engedtetik meg az iskolában. Végre nem is oly nehéz a gyermeket engedelmségre szoktatni, hiszen az vele születik az emberrel s könnyen kifejlődik, csak okosan vezessük azt.

Ne mulasszák el a szülők gyermekeiket olykor a tanáraik iránti köteles engedelmségre is figyelmeztetni. Ezt azért hozzuk fel, mert tapasztalásból tudjuk, hogy olykor épen az ellenkező történik. Nem ritka eset az, hogy a szülők vagy helyetteseik egyik-másik tantárgyat a növendékek előtt ócsárolják és nem egyszer lehet hallani egyik-másik szülő ajkáról: „mire való az a latin nyelv?“, „minek kinnzakk a tanulókat a görög nyelvvel?“ stb. Sőt nem hiányoznak olyanok sem, a kik épen a tanárok eljárását teszik a tanuló előtt bírálat tárgyává, hallgatva ezeknek elferdített értesítéseire. Hogy az ilyen dolgok mennyire lazítják a növendékeknek tanáraik iránti engedelmségét s mily káros következményekkel szoktak járni, könnyen elképzelhető.

IV.

Az engedelmségnak, mint mondók, testvére a fegyelem. Sokszor megessik, hogy a legüdvösebb intellektusok, a legszeretetteljesebb figyelmeztetések mitsem használnak a tanulóknál s czelhöz épen nem vezetnek. Ily esetben nincs más hátra, mint az ily hanyag vagy rakoncátlan fiúval szemben a legszigorúbban fellépni. Ez a szülőknek nemcsak jogukban áll, de szoros kötelességük is. És olykor — ha más nem használ — nem kell kimélni a vesszőt sem, ezt annyival inkább tegyék meg, mert ezen nem egészen helyes, de szükséges eszköz használatát humanus gondolkodásuk korunk a nevelő tanítóktól elvonta. Ne gondolja azonban senki, hogy mi a verést mint egyetlen büntetési eszközt a szülőknek szelvényben ajánljuk, csak a legtrikább esetben és csak akkor használandó ez, midőn a nő-

— Értem, édes apám.

— Hát akkor isten veled.

Azzal az öreg vajda lecsukta a szemeit és elhallgatott. Néhány percz múlva behorpadt melléből kinos sóhaj tört elő, aztán elesenedesült — örökre.

Palkó meg előkereste a kuczkából az apai örökséget és egy hosszú pillantást vetett a halott sárga arcára, elindult Mariczához.

II.

Az alvégi czigányvajda Mariczája kint ült a gazzal benőtt udvaron és burgonyát hámozott, mikor Palkó komor tekintettel elébe állott.

— Jó napot Maricza.

— Adjon isten Palkó. Mi jót hoztál?

— Semmit. Bucsuzni jöttem.

A leány nagy szemeket meresztett a sápadt, vézna czigány fiúra. Szinte hebegve kérdezte:

— El akarsz menni Palkó?

— Az apám mondta, hogy menjek el.

— Az apád?

— Igen, ő tanácsolta, mielőtt meghalt.

— Hát meghalt az apád, Palkó?

— Meg. Alig egy fél órája.

Maricza szemei hirtelen ragyogó könyccseppekkel teltek meg. Palkó is megindultan törülgette a szemeit.

— No ne sirj Palkó, majd megsegít meg bennünket az isten.

— Gondolod? Én nem hiszem.

— Dehogyan nem. Csak ne légy olyan kishitű.

— No hát akkor isten veled, Maricza.

— Hát csakugyan elmegy?

— El. Megigérttem haldokló apámnak.

— De nem örökre, ugy-e Palkó?

— Örökre? . . . Nem, csak addig, míg

annyi pénzt szerezhettek, hogy az én kis feleségemmel tehetlek.

— Oh mily boldogok leszünk!

— Tehát örömmel jössz hozzám, Maricza.

— Kérdezheted még Palkó?

A bucsuzó czigányfiu átölelte a leány darázskarcu derekát és csillogó szemeit annak lángba borult arcára vetve, forró csókot lehelt piros ajakára.

— Isten veled Maricza.

— Ég veled Palkó.

Azzal kiszakította magát a leány ölelő karjai közül és futni kezdett az országút felé.

A falu slatt elkanyarodó patak partján meg egyszer visszanezett és egy ideig bámulni kezdte a piszkos hömpölygő hullámokat, amelyeket a vihar felkorbácsolva kergetett maga előtt.

Czigányhoz nem illő gondolat lepte e pillanatban forrongó agyát. Arra gondolt, vajjon nem lenne-e jobb neki ott alant nyugodni az iszapos, sima fűvényen, mint az irigy emberek között a mindennapi betevő falatért küzdeni.

Hanem amint észbe jutott az a karcu, enniváló teremtet, aki olyan sokszor megvizsgáltta őt szomorú óráiban, s akinek szívhez szólt szavai mindannyiszor elsimitották homlokáról a komor redőket, kedvet kapott a tovább élésre, a mindennapi küzdelemre,

TÁRCZA.

A selmeczi Kalvárián.

— 1897. július 22. —

Ó szent hely, hová annyian sietnek,
 Hogy megtisztítsák büntől lelküket,
 Mely enyhet adtál már annyi szíveknek,
 Midőn köszöntém minden kis köved':
 Bételt lelkemnek egyik régi vágya,
 Önkénytelen kél ajkam hő imára!

A hegy aljában kissé megpihenve,
 Ott, hol üdítő forrás csörgödez, —
 Fölötte szentkép s Jézus szent keresztje,
 Mint hogyha volna „J á k o b k u t j a” ez, —
 Tovább megyek és újra meg-megállva,
 Önkénytelen kél ajkam hő imára!

Már fönny vagyok, kitérült a kápolna,
 Szent borzalom fogja el lelkemet,
 Mintha itt égne egy darabja volna,
 S méltatlanul taposnád e helyet.
 És leborulok, a Szűzanyát áldva,
 Önkénytelen kél ajkam hő imára!

Tovább utamban szent lépcső vezet,
 A „scala sancta” égi útja ez,
 Alázattal hajtom meg térdeimet,
 S gondolatom ott messze révedez . . .
 A Golgothát mintegy előttem látva,
 Önkénytelen kél ajkam hő imára!

És föltekintek félve a keresztre,
 Hol Üdvözítőm függ és Mesterem, —

vendék megjavítására minden más mód ezáltalanná válik. Azért is óvatosságot igényel a büntetés ezen módja, mert sűrűn használva minden értékét elveszti az; de másrésről az is bizonyos, hogy sokszor egyetlen testi fenyegetéskalkulációja gyökeres javulást eredményezhet a növendéknél.

Ha már a büntetésről szoltunk, szóljunk a jutalmazásról is. Erre nézve is a legnagyobb körültekintés szükséges s ez talán még a büntetésnél is ritkábban alkalmazandó, nehogy minden érdekét elveszítse. Ha a szülő gyermekének minden csekélységért jutalmat ad, ez által hozzászokik az mindent jutalomért cselekedni; pedig a nevelésnek az a célja, hogy a jót önmagáért tegye az ember. Szükséges ugyan tehát a nevelésben mind a jutalom, mind a büntetés, de azok helyes alkalmazásától függ minden.

Hogy némely nevelők ellene vannak a jutalmazás és büntetésnek: annak oka a hibás kezelésben rejlik. Látván, mennyi ártalmat visszavetnek ezen eszközökkel, egészen elvetették azokat, a helyett, hogy célszerű kezelésközelről gondoskodtak volna. A mi különösen a jutalmakat illeti, igaz, azok nem tiszta eszközei az erkölcsi képzésnek, mi több, egyedül és mértéken túl alkalmazva ártalmasak is: de ebből csak az következik, hogy kezelésközelre okosság, óvatosság, tapintat szükséges. Ezen főlét mellett a legnagyobb nevelők, pl. Rousseau is, elfogadják azokat. A büntetésekkel még csak néhány évtized előtt is, tagadhatatlan, borzasztón visszaéltek mind szülők, mind nevelők. Az egész nevelési rendszer vesszön, boton és minden kigondolható büntetések nyugodott; ez volt a panacea mindenféle, nemcsak Magyarországon, hanem a civilizátorok hazájában is. Ezen rendkívüli visszaélés nem gyógyította a gyermekeket, hanem makacscsá, megátalkodottá, szemtelenné, szolgálalkúvá, hazuggá, fortélyossá, butává, érzéketlenné tette, lelkét megrontotta. Sok nevelő azért is eltörölte a büntetést, mert állítólag belenyul az ember személyiségi jogába, melyet a gyermekben is becsülni kell. A kegyetlenkedést mi is kárhoztatjuk, s a büntetést rendes nevelési eszközül nem ismerjük el, hanem ott, hol más eszközből kifogytunk, ezt is alkalmazandónak tartjuk, — mondja kitűnő nevelésünk Lubrich „Nevelés”-ében.

Hogy azonban a kellő fegyelmesség ily óvatosság mellett is a növendékeknél elérhető legyen, kellő szigorúsággal kell annak párosítva lennie. Gyenge szülők egyáltalán nem képesek nevelni s gyermekeik csakha-

mar fejükre nőnek. Hogy az elkényeztetett gyermekkel, még ha a szükséges teher megvan is benne, mennyi baj van az iskolában, azt a nevelő-tanítók tapasztalják leginkább. Legszerencsétlenebb azon család, hol a gyermekek kised koruktól fogva úgy vannak nevelve, hogy ők parancsolnak a háznál és minden az ő akaratuk szerint történik. Ha csak egyetlen egyszer nézünk el olyasmit a serdülő gyermeknek, a mi nem szabad vagy nem illik, többször is megteszi ugyanazt, sőt ha ilyenkor korholjuk őt, szemünkbe vághatja azt, hogy miért tiltjuk most ugyanazt, a mit máskor megengedtünk.

Rakoncátlan gyermeknek vessző való. Nem akarunk ezzel a veréssel, mint ilyenről beszélni, mert nagyon jól tudjuk, hogy szeretettel is lehet nevelni. A pálczával csak a szülői akarat szilárdságára szeretnénk mutatni, mely szükség esetében a büntetést nem mellözi. Már a szülői parancsának vagy tilalma hangjának oly hatásának kell lenni, hogy az ellentmondás a gyermek részéről lehetetlenné váljék; a szülők szavának törvénynek, intésöknek parancsának kell lenni. Gyakran halljuk, hogy a gyermekektől kérdezik: mit akarsz? A gyermekek semmit se akarjanak! A szülőké legyen az akarat. Nem szabad felednünk, hogy szigorú fegyelm és engedelenség által egész népek, családok, következésképp egyesek is erősek és nagyok lesznek. Igen derék dolog, hogy az új-kor némely bilincseket eltör s az embert maga magára, az ő benső törvényére bizza, de azért magasabb igényeket is támaszt. Csak a ki engedelmeskedni tanult, az tud parancsolni. A későbbi parancs is ismét semmi más, mint kivételben felfogott engedelmisség egy magasabb törvény iránt, — mondja Weisz Károly egyik kitűnő paedagogiai művében.*)

Még igazmondásra is tanítsák a szülők gyermekeiket. Ez azon kötelességszerű erény, mely mai szédelő korunkban leginkább lábbal tapostatik, úgy hogy a látszatot alig lehet többé megkülönböztetni a valótól. A hazugság e mellett lealacsonyítja az embert, széttépi a gondolkodó és érző erők összhangzását az emberben és őt szánalomra méltó hasznossági állattá teszi.

Igaz ugyan, hogy nem szabad magunknak azzal hizelegni, hogy a világ valaha e hazugságtól, az igazságtalanságtól megszabadul, de mégis a mennyire hatáskörünk terjed, mindent el kell követnünk, hogy a minket követő nemzedéket megjavítsuk. Ebbeli

*) „Leányaink és jövőjük.” Weisz K. után Tóth Pál, 115—116. l.

Hirtelen a hóna alá szoritotta a hegedűjét és többé vissza sem nézve arra a helyre, ahol kedveseit hagyta, megindult a hosszú uton, maga sem tudta hova, maga sem tudta merre.

III.

— Huzd rá Palkó!

— Hiszen huzom, kérem alássan, már a kezem is fáj a sok hegedüléstől.

— No hát itt van egy tizes, csak ne jajgass. Huzd el azt, hogy:

„Lehullott a rezgő nyárfa . . .”

Palkó belekezdett a nótába. Huzta hévvel, keservesen. Mintha egész lelkét beleöntötte volna ebbe a kis dalba. Háromszor is eljátszotta ezt a szomorú nótát. Hanem mikor ismételni akarta, hirtelen megremegett kezében a vonó és szemei könnyel teltek meg. Eszébe jutott Maricza, aki bizonyára busul már azóta hosszas távollétén.

— Talán meghalt az apád, hogy ugy sirsz ezen a rongyos nótán? — kérdezte a mulatozó ifjak egyike.

Vagy talán a szeretője hagyta cserben! toldotta meg a másik.

Palkó nevetni igyekezett. Hanem a mosolya nagyon erőltetett, fanyar volt. Mintha vadalmába harapott volna.

— Dehogy csalt meg, dehogy. Nem olyan lány az.

Hanem azért a nyugalma oda lett. Háromszor is elhibázta a végét.

— Te Pali, vigyázz egy kissé. Az utóját most is elhibáztad. No rajta, huzd el még egyszer.

„Isten hozzád, édes, Isten hozzád kedves, Eltűnt együtt nem lehet . . .”

És Palkó, hátát az aranyozott cifraszaggokkal ékesített oszlopnak támasztva, belebámult a gázláng imbolygó fényébe, mialatt csontos ujjait a kopott hegedűre szoritotta és újból belekezdett abba a szomorú nótába.

Most már nem remegett a keze. Biztosan, szilaj hévvel, szenvedélyesen huzta. Sá-

padt, beesett arca hirtelen lángolni kezdett a lelkesedéstől, mialatt a mellette ülő ifjunak elkeseredésében köny szökött a szemébe, a mely végigmosta halvány arcát.

Éjfél körül jár már az idő, mikor a mulatozó ifjak elszéledtek. Palkó is összedetett holmiját. Magára vette rongyos, szinehagyott feltöltőt és hóna alá csapva hegedűjét, lassu léptekkel megindult hazafelé.

IV.

Az utcán alig járt már ember. Csak néhány elkésett ifju igyekezett lakására. Palkó rájuk sem hederített.

Gondolatai most messze elkalandoztak. Képzetele előtt újból megjelent az a kis falu ott a delibábos rónán és abban egy alacsony, roskadozó nádfüdes konyhá, ahol az a gyönyörű cigánylány bizonyára már türelmetlenül várja az ő visszatérését.

Merengéséből hirtelen felrezzent. Egy alacsony kurta korcsma elé ért, ahonnan vad kurjongatás zaja hallatszott ki a papírral beragasztott ablakon keresztül.

Otthon volt. A korcsmának egyik piszkos szobája volt az ő lakása, ahol szerényen meghuzta magát.

Bent az ivóban néhány ittas mestersélegény torkaszakadtából kurjongatott. Mikor észrevették, az egyik feléje kiáltott, kezében egy öt forintost lobogtatva:

— Hé, Palkó! Ide az áldodat! Van pénz bőven, fizetünk! Huzd el az én nótámat!

A pénz szóra hirtelen felcsillámlottak a cigányfű éjsötét szemei. A másik pillanatban azonban egyet gondolva, kicsiny szobája felé indult.

— Ma nem játszom. Beteg vagyok. A hegedűm hurjai is lepattantak.

— Fáj a szived, ugy-e Palkó? — gunyolta az egyik.

— Ejh mit!?

Bement szobájába és gyertyát gyújtott.

törekvésünket legjobban érvényesíthetjük gyermekeinknél.

Mily boldog, a ki az ösztönt, a hajlamot, hogy igaz legyen, már az anyatejjel szívta magába s a kiről el lehet mondani: „nem tud hazudni.” Arra kell főképp törekedni, hogy a gyermek soha senkitől a háznál egy igaztalan szót ne halljon. A rossz példák mérhetlenül kárára vannak e tekintetben a növendékeknek, azért óvni kell őket azoktól. Ezeket azért említjük, mert hányszor történik épen az ellenkező. A gyermekek éles szemekkel és finom füleikkel jelen vannak, ha nem igaz, nem való dolgokat hallanak beszélni, sőt résztvevésre ösztönöztenek az ilyenekben. Csak egy példát említenek az ilyenekben. Csak egy példát említenek: „Menj, mondd, hogy nem vagyok itthon” és hasonlókat.

Az oly növendék, a kinek bármily könnyű hazugságai otthon elnézetnek, az iskolában is megkísérli azokat; s mily bénítólag hat az a tanár működésére, midőn folyton ily dolgok után kell fürkésznie s vizsgáldnia. Igyekezünk azért gyermekeinkből minden költött, mesés dolgokra való hajlamot jókor leküzdöni, minden hamis, nem igaz szónak utálatát szívébe ültetni és abba az igazságszeretetet minél előbb becsöppögtetni. Csak így fogunk a tanárok törekvéseiben közreműkölni s a nyilvános nevelés végrehajtásában nekik segítő kezet nyújtani.

(Folyt. köv.)

Különfélék.

— **Bucsuestély.** Mint tudjuk, dr. Tóth György főgimnáziumunk közisztületben álló igazgatója Kecskemétre távozik. A lévai főgimnázium történetében mindig emlékezetes marad az ő működése, melylyel gimnáziumunk fejlődését szívvel lélekkel előmozdítani iparkodott. Hogy többet ne említsünk, már a segélyező egyesület megalakítása is elévülhetetlen érdemeinek legkésebb szószólója. Léva város közönsége sajnálattal vesz bucsút a derék igazgatótól, ki új otthonában is bizonyára csakhamar azt a tiszteletet és szeretetet fogja magának kivívni, melylyel mi őt itt környeztük. Nagyszámú tisztelői holnap, hétfőn este az oroszán-vendéglő nagytermében tiszteletre bucsuestélyt rendeznek, a melyen illő módon ohajtanak bucsút venni középiskolánk érdemes vezetőjétől.

— **A vihnyei hangverseny,** mely mához egy hétre, f. hó 8-án lesz megtartva, a fűrdőszéken legfényesebb estélyének ígérkezik. A lévai dalárda, mely a hangversenyt rendezi, mindent elkövet, hogy a megjelenő vendégeknek nem csupán rövid szórakozást, hanem igazi művelzetet nyújtson. A rendezőség külön meghívókat az estélyre nem bocsátott ki, hanem falragaszok útján hívja

Az asztalon egy levél feküdt. Első pillanatban Maricza jutott eszébe. De hiszen Maricza nem is tud írni! Kitől jöhet tehát a levél?

Kinos érzés, a bizonytalanság és a remény vegyüléke lepte meg szívét, mikor gyűrődött boríték felé nyújtotta reszkető kezét. Izgatottságában alig bírta feltörni a pecsétjét. Végre nyitva volt a levél. Gyorsan végig futott a görbe sorokon és midőn elolvasta annak semmitmondó üres tartalmát, köny lopózott beesett szemébe.

Mégis csak a Mariczától jött a levél, az ő egyetlen Mariczájától. Csak hogy Kolompár Gazsi, az ő vetélytársa írta. Megismerte az otromba betűiről.

Azt írta, hogy csak maradjon és igyekezzék minél többet keresni, hogy mielőbb elvehesse. Mert az ő szíve most is egyedül érte dobog. Más nem volt a levélben.

— Tehát már Gazsival irat ilyen leveleket? — suttogták lázasan remegő ajkai. Tehát már ismét barátságot kötött azzal a nyomorult vályogvetővel?

Összehajította a levelet és lassan becsuította a kabátja belső zsebébe. Aztán belenezett a gyertya halványan pislogó lángjába, miközben rémitő sejtélem lepte meg hevesen dobogó szívét.

Maricza hűtlen lett hozzá. Ezzel a levéllel csupán tévutra akarta őt vezetni. Nem is lehet másképp. Hiszen még otthon volt, akkor is többször együtt találta őt Gazsival a füzes partján.

Hanem megboszulja magát. Megöli Mariczát is, a kinek egykor boldogan ölelte át darázsarkcsu derekát.

. . . A kövér korcsmárosné nem tudott hová lenni bámulatában, hogy ez a szelid cigányfű, a ki életében még egy légynek sem ártott, miért kiáltja folyton lázas ál-mában:

— Megölöm! . . . Megölöm mind a kettőt! . . .

fel az érdeklődő közönség figyelmét. A szépen összeállított műsor a következő. 1. Öseink emléke, Huber Károlytól; zongorakiséret mellett éneklő dalárda. 2. a) A csónakos, Goll János-tól; b) Megszeretnék halni, Tarnay Alajos-tól; magánénekek Lakner István zongorakisérete mellett előadja Richter Ferenc karnagy. 3. A megfagyott gyermek, Erney Józseftől; zongorakiséret mellett éneklő dalárda. 4. A bárendező keservei, Bartók Lajostól; szavalja Rozmanits Timót. 5. Népdal-egyveleg, Fekete Istvántól, zongorakiséret mellett éneklő dalárda. 6. Die Förelle, Schubert-Hellertől; zongorán előadja Lakner István. 7. Szabadságdal, Huber Károlytól, zongorakiséret mellett éneklő dalárda. Belépti díj: Személyjegy 1 frt, családjegy 3 frt. Jegyek előre válthatók: Vichnyén a fürdő irodában, Léván Nyitrai és Társa könyvkereskedésében. Felülfizetések köszönettel vétetnek a vichnyei fürdő telepen építendő kápolna javára és hirlapilag nyugtáztatnak. A hangversenyt táncmulatság követi. Kezdeté esti 7 órakor.

— **Előléptetés.** A m. kir. pénzügy-miniszter M e z e i Károly lévai kir. pénzügy-igazgatósági titkár a IX. fizetési osztály 2. fokozatába és S c h u l t z Rezső számellenőrt a X. fizetési osztály 2. fokozatába léptette elő.

— **Anna-ünnepély Oroszán.** Az oroszai czukorgyár tisztviselői direktorokkal az élen, az idén is szépen ünnepelték meg Anna napját, — a melyre a rendezőség izléses, csinos meghívókat küldött szét. A mulatság mely 4 órakor vette kezdetét igen érdekes változatos programmal bírt.

— **Állatbetegségek Barsvármegyében.** A földművelésügyi miniszter által kiadott érteités szerint megynkben július végén az állategészségügyi a következőleg állott: Takonykór és bőrféreg: Verebely 1 u. Rühkór: Szikczó 1 u. összesen 1 község 1 udvar. Sertésorbánca: Aranyos-Maróth 1 udv., Garam-Rév 6 udv., Garamszőlős 16 udv., Kiszelfalu 7 udv., Nagyod 11 udvar, Tolmács 18 udvar, Új-Bars 14 udvar, összesen 7 község 73 udvar. Sertésvész: Léva, Mohi, Nagy-Ülés, Saksővárja, Ujbánya, összesen 5 község.

— **Utat a szinkörhöz.** Léva városának van egy csinos nyári szinkörhelyisége, e helyiségben egy tisztességes szintársulat iparkodik a közönséget szórakoztatni. Azonban a szinkörhöz vezető ut oly ázsiai állapotban van, hogy a színházba járó s szórakozni vágyó közönség, előadás után a sötétség és sár miatt nyaktörésnek van kitéve, s így ezt elkerülendő inkább színházba nem jár. Áldozatok árán lett a szinkör építve, áldozatok árán tartja fenn az igazgató szintársulatát, tehát a városi tanács is áldozhatna annyit, hogy a szinkörhöz vezető utat kiköveztetné s kivilágíthatná, úgy hiszem e célra vannak a garmada kövek odahordva. Persze más utcák kikövezésére hamarabb rá került a sor, de erre nem jutott idő. S milyen nagyszerűen veszi ki magát; midőn az ember a keramit utról egyenesen térdig érő sárba lép, ha színházba akar menni. Így aztán nem csoda, ha a hozzánk érkező

V.

Már látszottak a falu apró egyenetlen házai, amint szerényen meghuzódnak a fehér bódító illatu akáczfák között.

Már látta a pirosfedelű templom aranyozott keresztjét, mely vakítóan csillogott a napfényben.

Megismerte a szalmafüdes viskót is, ahol szíve bálványa lakott és e perczen elfáult lelkében egy érzékeny hur rendült meg. Mintha apró, finom kezek pengették volna a gyöngéd hurokat.

A visszaemlékezés könyet sajtolt ki szemeiből, melyek lassan, akadozva peregték le sovány, viaszárga arczán. Ismét közeléhen volt Mariczának.

Egy vendéglő előtt vitte el az utja. A nagy sarokasztalnál csupa ismerősei ültek. Megemelte a kalapját.

— Hát te hogy kerülsz ide Palkó?

— Hazajöttem egy kissé szétnézni az ismerősök között.

— No ezt nagyon okosan tetted. Jer közelebb.

Helyet csináltak neki az asztalnál és bort töltöttek az elébe tett pohárba.

— Igyál pajtás, ugyis rövid az élet.

Kocczintottak. Palkó szomjas volt. Fé-néig ürítette a poharat.

— No még egygyel. Jószivból adjuk.

— Köszönöm, elég volt. Nem szoktam meg az ivást.

— Csak igyál.

Gyorsan felhajította azt is, mire sápadt arca hirtelen lángra gyult és fénytelen szemei csillogni kezdtek.

— Látjátok, már ez a kis bor is megártott. Szédülök. Forog velem a szoba.

— Ejh mit! Mindjárt elmulik. Inkább azt mondd meg, tudsz-e még szépen hegedülni.

— Még nem felejtettem el, komám.

— No hát akkor huzz el egyet a javából.

Árverési hirdmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a verebélyi kir. járásbírósg 1893. évi 1774. számú végzése következtében Levatic Gusztáv ügyvéd által képviselt lévai takarékpénztár és hitelintézet javára **Ponozsk János, Cziria Lajos és János** ellen 900 frt s jár. erejéig 1891. évi május hó 3-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 1257 frt becsült gazdasági felszerelésből álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a verebélyi kir. bíróság 3614.1897. sz. végzése folytán 900 frt tőkekövetelés, ennek 1891. évi december hó 3. napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 52 frt 65 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig Baracsán leendő eszközölésére 1897. évi aug. hó 9. napjának d. e. 10 óráig ugyanazon nap F. Pélen d. u. 2 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozóknak oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsíron alul is el fognak adatni.

Kelt Verebélyen, 1897. évi július hó 23. napján.

Patay Sándor,
kir. bírósági végrehajtó.

IV.

10836.1897. sz. Barsvármegye alispánja.

Pályázati hirdmény,

Barsvármegye törvényhatóságánál türesedésbe jött s kinevezés útján betöltendő „levéltárnoki állás“-ra, a vármegye főispánjának megbízásából ezenel pályázatot hirdetek.

Felhivom mindazokat kik ezen 800 frt évi fizetés és 120 frt lakbérrel javadalmazott állást elnyerni ohajtják, hogy az 1883. évi I. t. cz. 10. §-ában előírt minősítésüket, életkorukat és eddigi alkalmazásukat igazoló okmányokkal felszerelt kérvényüket folyó évi augusztus hó 25-ig, mint záros határidőig Kazy János főispán ur Öméltóságához czimezve hozzám nyujtsák be.

Ar.-Maróth, 1897. július hó 22-én.

Simonyi Béla, s. k.
alispán.

V.

A női szépség ápolása és fentartására legkitünőbbnek bizonyult a **Thúry-féle „KORONA ARCZSÉPÍTŐ KENŐCS“**

mely rendkívül finom és teljesen felszívódó, kedves illatú készítmény. Bámulatos hatása abban rejlik, hogy a bőr által rögtön felszívódik és ez okozza azon feltűnő átalakulást, hogy használatával az arczról minden szeplő májfolt pattanás, anyajegyek eltűnnek, s néhány nap után még koros egyének is fiatal üde, tiszta arczbőrt nyernek. **Nem zsíros, nappal is használható.** Doboza 60 kr.

Léván csakis Medveczky Sándor úrnál kapható.

Thúry Dénes Baranya-Vörösmarhi
gyógyszerész.

VI.

114.1897.

Árverési hirdmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a körmöczbányai kir. bíróság 1897. évi 1579. p. számú végzése következtében Fischer Manó ügyvéd által képviselt Deutsch G. Sándor és unokaöccse czég javára **Müller István** körmöczbányai lakos ellen 462 frt 74 kr. s jár. erejéig 1897. április hó 15. foganatosított kielégítési végrehajtás útján, ugy szintén a körmöcz kir. bíróság 936.197. sz. végzése szerint Rosenzweig Sámuel zsolnai lakos javára 168 frt 82 kr. s jár. valamint ugyancsak a körmöcz kir. bíróság 678.197. p. végzése szerint Weisz Jakab és fia trencsényi bej. kereskedő javára 64 frt. 30 kr. hátralékos tőke s jár. erejéig le és felül foglalt 374 frta becsült szobabútorok, korcsmai berendezések és különféle borokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a veszprémi kir. bíróság 3844.1897. sz. végzése folytán 462 frt 74 kr. tőkekövetelés ebből 261 frt 72 kr. után 1896. márczius hó 6-tól 201 frt 02 kr. után 1896. nov. 30-tól járó 5% kamatai és eddig összesen 40 frt 30 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig végrehajtást szenvedett lakásán és üzlet helyiségében leendő eszközölésére, **1897. augusztus hó 7-ik napjának d. e. 10 órája** határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozóknak oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsíron alul is elfognak adatni.

Körmöczön, 1897. évi július hó 24.

Dósa István
kir. bír. végrehajtó.

szintársulat örökös deficittel küzdeni kénytelen. (Beküldetett.)

— **A lévai vasútállomás** építkezése általában oly szükkeretűek, hogy az a keletkező forgalomnak sem feleltek meg. — Ma már különösen tarthatlan a helyzet; pár napi esőzés alatt az utazó közönség keserű tapasztalatot szerzett a várótermek elégtelensége miatt. — Már-már egyizben felhívtuk az intéző köröket, hogy e bajon segítsen; a téli állapot tarthatlan lesz; ajánljuk e körülményt újólag az igazgatóság figyelmébe.

— **Jótekonyczélú előadás.** Csütörtökön e hó 5-én a lévai izr. négyzet javára Havy Lajos szintársulata által. „Egy katona története“ fog előadatni.

— **A buza ára** rohamosan emelkedik; a lévai gabona piarcz tegnap július hó 31-én oly élénk volt, hogy szinte örömet talála az ember a jókedvű kis gazdák között járnival; 10.50—11 frton is kelt a buza. Ez villanyozta fel a kedélyeket s nem ok nélkül, mert bizony a 6—7 frtos ár nagyon is a szánk ízében van. Kevés volt ugyan még az áru, úgy látszik nem is lesz sok; félterméssel meg kell elégednünk a hiányt csak is a dupla ár pótolja.

— **Pályadíjas magyar művész-növendékek.** A bécsi képzőművészeti akadémia tanári testülete legutóbbi ülésén a következő magyar növendékeknek ítélte oda pályadíjakat: a festők osztályán a Königs-warter-díjat Krausz Vilmosnak Nyitráról; az építészek szakosztályán a Schmidt-díjat Gschöpf Eriknek Rózsahegyéről; a véső és érmező-szakiskola díját Hertay Lajos kapta Körmöczről.

— **Vásár.** — Léván f. évi július hó 26-án tartott országos baromvásárra felhajtott szarvasmarha: 1841 drb; ló: 1911 drb; kecske: 8 drb; birka: 4878 drb; számár: 3 drb; Összesen: 8641 drb. — Ezekből eladott szarvasmarha: 757 drb; ló: 378 drb; birka: 2079 drb; kecske: 5 drb; számár 2 drb; összesen: 3221 drb.

— **Rövid hírek.** — **A horváth tomangyulást** a héten, július hó 29-én nyitották meg. — **Andrée léghajós,** ki léghajón próbálta az északi sarkot megközelíteni, a változott légáramlat következtében egy hajóskapitány állítása szerint a fehér tengerbe zuhant s odaveszett. — **Petőfi-ünnep Segesvárott.** Tegnap leplezték le a segesvári csataterén az elesett honvédek emlékkövét, kik között Petőfi is örök álmát aluszsa és a segesvári várban Petőfinak a csataterre néző sikerült ércszobrát fényes ünnepséggel. — **Agyonszurt katona.** Esztergomban a héten a 26. gyalogezred katonái éjjeli menetgyakorlatot tartottak, miközben valaki szutyonyos fegyverével egy Mikus Sándor nevű katonát agyonszurt. — **Ráth Károly** Budapest kinevezett főpolgármestere f. hó 30 án d. u. 1 órakor meghalt.

Szomorú — de igaz, hogy öltözékeinkre nagyobb gondot fordítunk, mint **egészségünkre.** Ha ruháinkon a legparányibb szakadékok észlelünk sietünk azt legott eltüntetni, nehogy nagyobbodjék, de ha ez testi egész-

— Nagyon szívesen. Melyiket parancsolod?

— Nem bánom, huzz el olyat, ami nekéd tetszik.

— Palkónak eszébe jutott az a jelenet, mikor a ká éház aranyozott oszlopához támasztva hátát, olyan kárörvendve húzta el a szerelmében csalatkozott fiatal embernek.

„Lehullott a rezgő nyárfa...“

Álla alá szoritotta kopott hegedűjét és játszani kezdett.

Ebben a pillanatban a messze távolból egy bus nótá egyes akkordjai ütődtek fülehez, amely mindig közelebről hallatszott. Végre egészen mellette hangzott.

Reszketni érezte kezében a hegedűt. Megismerte Maricza hajját, aki vendéglő előtt ment el Kolompár Gázsival, az ő gyűlölt ellenfelével.

„Isten hozzád édes, isten hozzád kedves, Élnünk együüt nem lehet...“

Nem birt többé magával. A jelen özszesz fájó, szomorú emlékei megjelentek előtte és szíve az a bolond megkínzott szív nem birta tovább elviselni a szenvedések reáomló súlyát.

A hegedűt messze eldobva magától, kétségbeesett kiáltással borult az asztalra és keservesen zokogni kezdett.

— Falkó, az istenért, mi bajod? — kérdezte az egyik ijedten.

— Bizonyosan megrepedt a szíve — mondta a másik.

— Hamar orvost!

— Ne bántsatok, nincs már semmi bajom! — mondá Palkó, gyors mozdulattal felkapva fejét. Néhány percz előtt még sápadt arca hirtelen lángolni kezdett és beesett szemei, mintha villámokat löveltek volna midőn szilaj hévvel kezébe ragadva a poharat, rekedt hangon kiáltotta:

— Ejh, ilyünk fiuk, ugyis rövid az élet

ségünknel az eset, számba se vesszük. Egy kis köhögés, főfájás, emésztési zavarok stb. mit tesz az? Úgyet se vetünk rá. Hát ez **vétkes könnyelműség,** mely később kevesesen megboszulja magát raitunk, mert valamint a kis szakadékból nagy lesz, épp úgy a kis bajból nagy baj keletkezik, ha kellő intézkedés nincsen kéznél. **A legtöbb betegség kuforrása a gyomor rendetlen működése** a mit — idejekorán használva Egger kellemes ízű **Sodapasztillája** csakhamar beszüntet (1 doboz ára 30 kr.) **A tüdő, torok és mellbajok** köhögéssel, rekedtséggel s elnyálkásodással kezdődnek. Egger kitünő ízű **mellpasztillája** megóv bennünket a bajtól teljes biztossággal. (1 doboz 50 kr. és 1 frt. Próbadoboz 25 kr.) Minden gyógyszerárban kaphatók. **Főraktár Nádorgyógyásztár** (Dr. Egger Leo és Egger J.) Budapest, Váci-körút 21.)

Színészet.

Szombaton, jul. 24-én Bárdi Lajos jutalomjátékául színrekerült: „A zsidó honvéd“ mulattató énekes korrajz 3 szakaszban, 5 változásban Lukácsi Sándortól. Kár, hogy a derék jutalmazandó, akiben oly nemes ambíciózt ismertünk meg, aki igazi sokoldalú színész, jutalomjátékául ezt a syenge, az 1848-as időkbeli erőltetett a mostani viszonyokra átfelt darabot választotta, amelyben, habár kitünően játszott, pompásan alakította tehetősége nem érvényesülhetett kellőképpen. Egyébként a játék jó volt. A jutalmazandó Bárdi Lajos (Durst Iezig) szerepében kitünő genre-alakot mutatott be, s pompás előadásával, kitünő ötleteivel folyton derült-ségben tartotta az elég szép számú közönséget és méltán megérdemelte a tapsot, ami nagyon gyakran felhangzott, Gyurman A. (Eszter) mint mindig, ugy most is kiváló művészettel alkotta meg nehéz szerepét. Osztottak az est kiváló sikerében Molnár G. (Anna asszony), Radó Sándor (Dávid), Heltai Nándor (Blind Zsigmond), Püspöki Imre (Steinberger Lipót) Sági Zsigmond, (Ehrlich Sámuel), akik, főképp Radó Sándor kiválóan lelkes előadásával megérdemelt tetszésben részesültek. Szepesi Szió (Marsca szobaleány) nagyon kedves volt s szépen énekelt. Ez alkalommal lépett fel először Dózs Erzsike (Laura) szerepében. Játékán meglátszott a kezdő elfogultsága, de e mögött kitűnt a tehetség, amely szép jövővel kecsegtet.

Vasárnap, július 25-én két előadás volt. Délután színrekerült itt másodsor Kövessi „Vigéczek“ című bohózata az első előadásához hasonló sikerrel. Este a „Méltságos csizmadia“, Rónaszéki bohózatát láttuk szintén másodsor. Ezuttal is Heltai ekszeclált Kis Jancsi szerepében. A közönség több ízben hivta lámpák elé s dalait gyakran meg kellett ismételnie. Püspöki megint csak az a derék csizmadia volt, kinek leánya Püspöki Rózsika is kedvesen csicseregte el szerepét. A többi szereplők szintén szép és összevágó játékkal emelték az előadás sikerét.

Hétfőn Géczy pályanyertes színműve a „Gyimesi vadírág“ került színrre. Ebben a szezonban már harmadik előadást érte meg ez a népszínmű s talán ez leginkább bizonyít a mellett, hogy a szereplők jól fogták fel az író intenczióit s darabjának minden szépségét érvényre juttatták szép játékkal.

Kedden, Csiky Gergely remek vigjátéka a „Nagymama“ vonzott kissé nagyobb közönséget. A jelenvolt közönség egy igazán szépen sikerült előadásban gyönyörködött Molnár Gizella a czimszerepben, mint Szeremi grófné egyik legjobb alakítását mutatta be. Említettük, hogy Molnár ritka szép intelligenciával játszik; játéka soha sem tulzott, természetes, mindamellett művészi. Anyaszerepekben pedig szinte pótolhatatlan. Láttuk őt ugyan többféle chanerben, s mindenben megfelel szerepkörének, de legjobb szeretjük látni magasztos salon szerepekben, alakja játék modora egyaránt rokonszenves s öltözete mindig kifogástalan s izléses. Ebben a teljesen neki való szerepben igazolva láttuk minden feltevéseinket. Játéka ezuttal is a legpreczebb volt s hálás közönségünk sokszor megtapsolta a jeles színésznőt, a ki szerepkörét bármely szinpadon kifogástalanul töltené be, s kár, hogy nem iparkodik valamely nagy színháznál fellépni. Püspöki Rózsika kedves jelenség volt Piroksa szerepében s a virágfakadás egyik legszebb allegóriája nyilatkozott meg játékában. Gyurman Alice (Mártha) szép, de nehéz jelenetekben bővelkedő szerepét bravurral játszotta végig. Erdei Berta Lángó Szerafin alakjában ragyogtatta ügyes komikai tehetségét, míg Heltainé, mint Timár Karolin tűnt ki. Ki kell emelnünk Bárdyt (Önkényi) ki már e heti műsorban is fényesen bizonyította, hogy mily jeles drámai színész, épp oly jól megállja helyét, mint komikus is. Ez a két szélsőség rendesen ingadózóvá, határozatlanná szokta tenni a színész játékát; ő azonban a legleleményesebben fel tudja magát találni akármilyen szerepben. Komikuma erős, szarkasztikus karrikatura; meglepően találó vonások. Mint drámai színész soha sem küzd indiszpozícióival. Szerepét nem morzsolja, de mint valami verset, minden jelenetet ügyesen, élénken kiszinez, minden isort kidomporit. Ezért közvetlen hatása

van a közönségre. Ezuttal is derekasan megfelelt szerepének. Püspöki ragyogott mellette Todorka szerepében az ő már megszokott aranyos kedélyét csillogtatva művészetében, La tabár (Ernö) ezuttal is törekvő színésznek mutatta magát. Játéka jóval felül emelkedett a mindennapiságon. Figyelemreméltó alakítást reprodukált még Jambory (Kosztá szerepében.) Jó volt még Radó, mint Kálmán.

Szerdán a „Gyermekek rablónő“ adták gyér közönség előtt erősen megkuritva; az előadás sem emelkedett arra a nivóra, a melyet ezen társulattól megszoktunk. Sem a közönség, sem a színészek nem voltak megelégedve, a mi mindenesetre főoka volt az általános nyomott hangulatnak.

Pénteken, egyszeri elhalasztás után Püspöki Imre jutalomjátékául és bucsufelépítél előadták színészeink: Csiky Gergelynek: A Proletárok című 4 felvonásos örökbecsű színművét. Elmondhatjuk teljes elismeréssel, hogy ugy a rendezése a darabnak, mint az előadása mintaszerű volt. Minden szereplő ambícióival, nemes hévvel igyekezett a színmű alapgondolatát, szerepének jelentőségét kiemelni érvényre juttatni. A szép, élvezetes előadás, aztán meg Püspöki-nek egyénisége, akit oly kiválóan jó alakító színésznek ismertünk meg, aki közönségünknek valóságilag kedvenczévé lett, nagyobb közönséget érdemelt volna meg. Püspöki (Mosolygó Menyhért) szerepében kiválóan alakította a sors által czinikusá tett, de alapjában mélyen érző felfüggesztett ügyvédet lelkes taps jutalmazta játékát. Molnár Gizella (Szedervary Kamilla) nehéz, jellemző szerepét könnyed, biztossággal oldotta meg, aminő biztosságot csak egy kitünően gyakorlott, szerepét művészi lélekkel átértő és szorgalommal áttanuló színésztől várhatunk. Alakítása és előadása mindenkor igen jó volt. Ugyanezt mondhatjuk el Heltairól (Zátonyi Bence) ő is kitünő gonddal alkotta meg nehéz és nagyon finom szerepét. Gyurman Alice ismét elragadta a közönséget kitünő, kifejezésteljes játékkal. Valóban büszke lehet szintársulatunk, hogy ily kiváló művésznővel bir. Jambory (Timót Pál) igen jól átérezte szerepét s ugy is adta elő. Bárdy Lajos (Darvas Károly) fényesen oldotta meg mély tanulmányt igénylő szerepét. Heltainé (Elza) szintén igen jól játszott. Kisebb, de nagyon jó és jellemzetes szerepükben igen jól hozzájárultak az est szép sikeréhez és egy-egy pompás tanulmány alakot mutattak be; Erdei Berta (Tulipán), La tabár A. (Tulipán), Sági s k a Ilonka (Borca), Sági Zsigmond (Bankó Béni), Dumai M. (Jankó). Igen kedves volt a kis Havy Etelka (Senki Gáspár), elfogulatlan bátor föllépésével.

A selyem el van égve! ezt szokták a hölgyek mondani, ha az illető ruha darabok igen sokszor már a 2-ik 3-ik viselet után a hajtásokban elhasadnak vagy mint a vattá szétmálanak; ezen jelenség nem a „véletlen“ által okozott elégs! hanem a selyem, hogy az vastagabbnak s még is olcsónak tűnjék fel, tudatosan leszen czinnés fospor-savval páczolva, melyek a nyersselyem érszálat mintegy szétrágják; „az ilyenmü festési eljárást „megterhelésnek“ nevezik!“ mentül jobban óhajtják a selymet megnehezíteni, annál több czinnfűrdőn megyen az keresztül, hogy az ezen mérget tökéletesen magába szívja. Az így festett selyem — a legnemesebb szövés! — a halálsírját tehát még mielőtt az a szövőszeke kerülne, már is magában rejti. Az ilyen szálakból készült **ugy nevezett selyem szöveteknek,** rövid használat után természetesen szakadozniuk kell, mint a gyujtó kanócnak aszerint amint azok többé avagy kevésbé terheltek meg. — A drága öltözék (készítési díjjal együtt) tökéletesen érteketlen. Az **én valódi selymeimből** szívesen küldök postafordultával porto és vámmentesen mintákat. **HENNEBERG G. (cs. és kir. udvari szállító) selyemgyárai, Zürichben.**

Lévai piaczi árak.

Rovatvezető: Kánya József városkapitány.

Buza m.-mázánkén 10 frt 80 kr, 11frt. — Kétszeres — frt — kr. — frt — kr. — Rozs 7 frt 80 kr. 8 frt — kr. Arpa 7 frt — kr 9 frt 15 kr. Kukoricza 5frt 50 kr 5 frt 60 kr. Bab 6 frt 50 kr. 7 frt — kr. Zab 6 frt — kr 6 frt 50 kr. Lencse 5 frt — kr. — frt — kr Köles 4 frt 50 kr. — frt — kr.

Nyilttér.

I.

Modern szoda-gyár „Gazeuse“ gyártással egybekötve eladó, esetleg bérbe adó. — Értekezhetni **Dobay Ferencznél Léván.**

II.

Kerékpár teljes felszereléssel teljesen jó karban levő, — jutányos áron eladó. — Czím: a kiadóhivatalba,

Van szerencsénk ajánlani

szavatolt tisztasága

A legmagasabb díjakkal kitüntetett

Thomasfoszfátlisztet

szavatolt 15-20% citrátban oldható foszforsavtartalommal és 85-100% porfinomsággal.

Felülmulhatlan, minden talajra alkalmas trágyaszor, különösen sovány talajok javítására, kitünő hatása az összes gabnaneműek, kapás és olajnövények, lóhere és luczerna, szőlő, komló és kertiveteményekre, kiváltképen a rétekre.

Legjobb, leghatásosabb és legolcsóbb foszforsavtrágya; tekintettel hatásának tartósságára, felülmúlja az összes szuperfoszfátokat.

A citrátban oldható foszforsav-tartalomért szavatosságot vállalunk, netaláni hiányt megtérítünk.

Arajánlatokkal, szakmunkákkal és egyéb felvilágosítással a legkészségesebben szolgál

a csehországi Thomasművek prágai foszfátliszt eladási-irodájának vezérképviselősege a magyar korona orsz. területén

Kalmár Vilmos,
Budapest, Erzsébet-körut 34.

15

Az esztergomi főképtalan tulajdonát képező „tolmácsi” komphasználatijog továbbá a „tolmácsi” uradalom 2 kerekü malom 1898. január 1-től terjedő 3 évre f. év augusztus hó 16-án délelőtt Kovácsiban megtartandó nyilvános árverésen bérbe adatni fog. Közlebbi felvilágosítást nyújt az

Uradalmi tisztség.

Nagy választék alkalmi ajándéknak való tárgyakból: chinaezüst-árúkból gyári raktár! Legjobb gyártmányu látszerárúk

Klein Sándor
órás- és ékszerész
LÉVAN.
ezelőtt PELSENBURG FÜLÖP főüzlete.

Törött arany és ezüstöt legmagasabb árban váltok be. Vidéki megrendelések gyorsan és lelkiismeretesen teljesíttetnek.

Ajánlja dús raktárát mindennemű óra, arany- és ezüst ékszer-árúkból és pedig gondosan szabályozott órák 2 évi jótállás mellett.

Arany férfi remontoir óra	30.-	frtől teljebb
Arany női remontoir óra	14.-	" "
Ezüst remontoir óra kettős fedéllel	8.-	" "
Ezüst remontoir óra egy fedéllel	7.-	" "
Nikl remontoir óra egy fedéllel	4.-	" "
Ingaórák farag. diófatokban egy felhuzással 14 napig járó művel	10.-	" "
Arany gyűrű (14 karat)	2.50	" "
Arany karperecz (14 karat)	8.-	" "
Arany függő (14 karat)	1.50	" "
Arany kereszt (14 karat)	2.50	" "

Specialitás, poloskák, bolhák és konyhaférgék ellen

Molyk és a háziállatok élősdjei ellen

Zacherlin

Bámulatosan hat! Megöl utolérhetlen biztonsággal és gyorsan, minden ártalmas férget s ez okból a fogyasztó közönség milliói magasztalják és keresik. — Ismertető jelei: 1. A lepecsételt üveg. 2. Ezen aláírás „Zacherl”.

Raktár. Lévan: Kern Testvérek, Medveczky Sándor gyógyszerész, Czirik János, Engel József, Preisach Samu utóda, Frommer S., Cserei Gyula,

Ipolszágon: Dombo Károly, Trautwein Dániel uraknál.

Ujbányán: Cservinka Mór urnál.

Verebélyen: Czirik István, Pollak József özvegye és fia,

59.

Szabadalmazott valódi „SINGER” és valódi „HOWE” családi és iparos varrógépek igen csinos kiállítással 5 évi jótállás mellett minden hozzávalóval.

Árak részletfizetésre: valódi utánz.

Singer családi varrógép kézi hajtásra	22.-	19.-
Singer családi varrógép állvány és szekrényvel	35.-	28.-
Singer Medium iparosoknak gép állvánnyal	40.-	36.-
Nagy Singer 4-es iparosnak állvánnyal	44.-	39.-
Howe családi varrógépek állvánnyal	33.-	27.-
Nagy Howe iparosoknak varrógépek	44.-	38.-
Ringschiff iparos varrógép	70.-	58.-

Készpénz fizetés mellett 5%-al olcsóbb.

A valódi SINGER és HOWE gépeknek egyed. raktára KERN TESTVÉREKNÉL Lévan. Géptük, részek és csónak olcsón.

WALLA JOZSEF
mozaik- és cementáru-gyára
épitési anyagok raktára
BUDAPEST, VII, Rottenbiller-utca 13.

Vállalkozik:
Gránit-terazzo, Betonirozások, Medencék, Csatornázások, Szökőkutak, Jászolok, Cement-vizelők, Cement-lapok és Mozaik-lapokkall kövezések elkészítésere, Fayence-lapokkall falburkolások stb.

Raktárt tart:
Keromit-lapok, Kelheimi lapok, Mozaik-lapok mettlachi módra, Terracotta-árúk, Aszfalt tető lemez, Tüzálló téglák, Kőagyag csövek, Kémény toldalékok kőagyagból stb.

Gyári raktára a Gartenau Portland cement vizálló-mész-gyárnak.

Mennyezet nád-szövet-raktár (Stein-Rohrgewebe)

Alapított 1858.

Budapesti Szivattyu- és Gépgyár Részvény-Társaság
(ezelőtt WALSER FERENCZ)
BUDAPESTEN, VI. kerület, Külső váci-ut 45. szám.
Sürgőnyezim: Szivattyugyár Budapest.

GYÁRT:
mindenféle gőzgépet, Schmidt-féle forrgőzmotorokat (40% szénmegtakarítás), petroleum- és benzín-motorokat. Keretfűrészeket, körfűrészeket és csertöröket. Gőzkazánokat, előmelegítőket, tartányokat. Hidakat és egyéb vasszerkezeteket. Mindenféle szivattyukat gőz-, szij- és kézi hajtásra, valamint villamos üzemre. Artézi kutafelépítményeket vasból. Tűzfecskendőket és vízszállítókat, tűzoltósági felszerelési tárgyakat. Köztisztasági szereket, öntöző-kocsikat, sárkaparó és seprőgépeket, hóékeket és uthengereket. Egészségügyi szereket, mint gőzfertőtlenítő készülékeket és teljes fertőtlenítő telepeket, pöczegődr tisztító készülékeket. Vas- és ércöntvényeket, harangokat. Keményöntésű aczélfelületű tűzrostélyokat egyenes és kigyóalakban, valamint polygon rostélyokat.

LÉTESIT: vízműveket, osatornázásokat, vízvezeték és légszesz-berendezéseket, központi fűtéseket.

Árjegyzékek és költségvetések ingyen és bérmentve küldetnek.

43